

Han genkendte efterhaanden Stedet, hvor han sad, og følte, at han var vaad.

„Det regner“, sagde han højt.

Og med ét huskede han Alt. Med ét saa' han for sig som i et Syn, hvad der denne Aften var sket, lige til de to rødskæggede Mænd, der ledede ham ud af Højskolens Sal, og som han havde vist fra sig, da de vilde følge ham hjem.

Han støttede Panden paa sine Hænder og græd højt som et Barn. Han vilde ikke vende hjem. Nej, nej, . . . han kunde ikke mere leve i Menneskenes Samfund. Han bad saa inderligt til Gud, at han dog vilde udfri ham af Livets Elenighed, give hans trætte Sjæl Hvile i sit Skød.

„O kære Herre Gud!“ — bad han — „Lad mig ikke forsmægte mere! Tag mig op til dig! Jeg har ikke længere hjemme paa Jorden. Kære Herre Gud, hav Barmhjertighed med mig! Tag mig op til dig! — —“
